

Udvalget har foreslaaet, eller det, Lovudkastet har opstillet, er det rigtigste. Saa lidt tilbøielig jeg for mit personlige Vedkommende end er til at lægge særdeles Vægt paa min egen Anskuelse, saalænge der ikke findes nogen bestemt praktisk Erfaring, om det er rigtigst at gaae den ene eller den anden Vej, saa kan jeg dog ikke nægte, at det, saaledes som Sagen nu staaer, har været mig ret hjærkoment, at man ikke i Diebliffet behøver at fæste sig enten til den ene eller den anden Mening. Naar Sagen næste Rigsdagesession atter kommer for, vil Regjeringen have kunnet benytte den mellem liggende Tid til ved adskillige Undersøgelser og Overveielser, som jeg har paatænkt, her i Landet at faae en noget sikkrere Mening, end man for Diebliffet har, om det vil være muligt at gaae ind paa det af Udvalget foreslaaede System, eller om det vil være nødvendigt at blive ved det maaskee mere ufuldkomne, men nærmere liggende System, som i Lovudkastet er foreslaaet. Det vil fremdeles være muligt at benytte Mellemtiden til at forfatte sig nøiere Kundskab om flere Forhold i England, om flere vanskelige Punkter ved Indførelsen af denne Skat. Men der er derhos et Hensyn, som i dette Diebliff er af europæisk Bigtighed, naar der er Spørgsmaal om en Indkomstskatts Indførelse, og det er de store Tvivl, der i England ere blevne reiste med Hensyn til denne Skat. Jeg troer imidlertid, at det vil være rigtigst, strax at gjøre opmærksom paa, at, saavidt jeg idetmindste har kunnet bringe i Erfaring, angaae disse Tvivl ikke Skatten i dens Heelhed; jeg troer ikke, der er reist Spørgsmaal om denne Skatts Tilværelse, men derimod vel om væsentlige Modificationer i dens Ligningsmaade, og navnlig Modificationer i den Retning, jeg ved Sagens Forelæggelse tillod mig at antyde, man muligt ogsaa her kunde komme til at gaae ind paa med Tiden, nemlig en Skjælnen imellem Capitalindtægt og Arbeidsindtægt. (Hør.) Det vil vistnok være af meget væsentlig Betydning med Hensyn til hele denne Sags Fremtid, om vi ville være istand til at see, hvorledes Sagen udvikler sig i det Land, der i den størst mulige Maalestof har bragt denne Skat i Anvendelse. Men, naar Sagen stiller sig saaledes, maa Regjeringen komme til det Resultat, at

den troer at burde tage Lovforslaget tilbage for denne Session. Regjeringen troer, at det Udbytte, en yderligere Discussion af Enkelthederne ved den nu forestaaende 2den og 3de Behandling vilde kunne give, ikke vil staae i Forhold til den Tid, det vil udfordre fra Rigsdagens Side, og hvorved Rigsdagen altsaa vilde afrages fra andre paatrængende Arbejder. I Henhold hertil skal jeg altsaa tillade mig at erklære, at Regjeringen tager det Rigsdagen i denne Session forelagte Forslag til Lov om Indførelse af en Indkomstskat tilbage.

Derefter gik man over til Fortsættelse af første Behandling af Forslag til Lov om Fæstes Overgang til Selveieendom.

Kampmann: Forhandlingen over denne Sag endte igaar med et Foredrag af den ærede Indenrigsminister; han udtalte, at han ikke kunde anbefale Thinget, at denne Sag videre fremmes. Jeg vil begynde med at udtale, at det har været mig særdeles hjært, at denne Sag er kommen frem, og med at anbefale Thinget, at denne Sag fremmes, om det end ikke er muligt i denne Session, saa dog i næste. Den ærede Indenrigsminister pegede hen paa de store Fordele, som vare tilflydte Bondestanden ved Fæstevæsenet. Ved Siden af Erkjendelsen af det Udfælselige i, at Selveieendom fremmes, har det vistnok ogsaa hidtil været erkjendt, at Fæstegods, ved Siden af Selveieergods, i flere Retninger har været Bondestanden til Gavn. Blandt de flere Goder troer jeg, at man især kan fremhæve følgende. Der findes en ringere Capital til at erholde en Fæstegaard, end til at erholde en lignende Eiendom som Selveieendom; en Bondekarl vil saaledes med en ringere Capital kunne skaffe sig og sin Familie en bedre Eksistens paa Fæstegodset, end det vilde være ham muligt, naar der kun var Selveieendom; endvidere anføres, at den Mand, som engang er kommen i Besiddelse af en Fæstegaard, ogsaa med temmelig Sikkerhed vil kunne vente, at samme Fæstegaard vil vedblive at være i hans Familles Besiddelse; og endelig under vanskelige Conjuncturer, da Selveieren ofte, paa Grund af, at Prioriteter opsiges ham, maa gaae fra